

ρῶνος, μὴ τολμῶν νά πευθύνῃ οὐδέ τὴν ἐλαχίστην ἐρώτησιν.

Ἐτρεξε πρὸς τὴν Σοφίαν Παπούτση ἥ το περιβεβλημένη ποδῆρην ἐσθῆτα καὶ προήδρευε τῆς συνελεύσεως τῶν κληρικῶν τῆς ἐπαρχίας. Τὴν παρεκάλουν περὶ τῆς ἀποκαταστάσεως πτωχῆς τινος καὶ ἐναρέτου κόρης· ἐκείνη δ' ἐβεβαίωσε ὅτι ἤθελε φροντίσει καὶ περὶ τούτου· ἐν ἐνὶ λόγῳ ἐπαίξε θυμασίως τὸ μέρος της.

Πῶς νὰ περιγράψωμεν τὸν φόβον, καὶ τὴν ἀνησυχίαν τοῦ βαρῶνου; Ἦδη ἐφοβεῖτο σχεδὸν ἰσάκως καὶ τὴν ἀποτυχίαν καὶ τὴν ἐπιτυχίαν. Ἐὰν ἐπατύγχανεν, ἡ σύζυγός του, ἐνθαρρυνομένη ὑπὸ τοῦ εὐνοϊκοῦ ἀποτελέσματος, ἐδύνατο νὰ ἐρέσκηται καὶ τοῦ λοιποῦ εἰς τὰς τρυφεράς ἐκείνας ἐπισκέψεις. Ἐὰν ἀπατύγχανε θὰ ὑπέπιπεν εἰς τοὺς σαρκασμοὺς τῆς ἐρωμένης του.

Ἄλλ' ἡ εὐτυχία του ὑπερέβη φαίνεται τὴν σύνεσίν του. Ἐπέτυχεν· ἐγένετο βουλευτής... πλὴν μόνον τοῦτο· ἡ σύζυγός του, ἱκανοποιημένη πλέον, ἐπανέφραξε τὴν ἐσθῆτα· ὁ νομάρχης καὶ ὁ εἰρηνοδίκης ἀντικατεστάθησαν προβιβασθέντες· ὁ ἐφημεριδογράφος εἶνε reporter ἐν Παρισίοις.

Διάσπασις πλήρης ἠκολούθησεν εἰτα μεταξὺ τοῦ βαρῶνου καὶ τῆς κομῆσεως· εἶχε γείνει πλεον παρὰ πολὺ ἐλεῆμων... ὥστε νὰ ᾔνη τοιαύτη ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον δι' αὐτόν. Ἐθελήθη ἐκ τῆς συναναστροφῆς τῶν ἐφημερίων καὶ κατεγοητεύθη βλέπουσα ἐαυτὴν κάπως ἰσχύουσαν διὰ τῶν ἐλεημοσυγῶν της παρὰ τῷ κλήρῳ. Ὡστε ὁ βαρῶνος μόνον τὴν σύζυγόν του ἔχει τοῦ λοιποῦ νά γαπᾷ, ἀφ' οὗ ἡ ἐρωμένη του ἔπρεπε μὲ τοὺς παπὰδες καὶ τὸν ἐγκατέλειπεν.

Ἐκ τῆς ἱστορίας ταύτης μία μόνον ἀπομένει συμβουλή, σωτήριος διὰ τοὺς γράφοντας πολὺ καὶ ἔχοντας τὴν ὀλεθρίαν συνήθειαν νὰ δίδωσι τὸ αὐτὸ ὑποκοριστικὸν εἰς τε τὴν σύζυγον καὶ εἰς τὴν ἐρωμένην τῶν. Ἐὰν ὁ βαρῶνος δὲν ἀπεκάλει τὰς δύο Σοφίας διὰ τοῦ αὐτοῦ χαϊδευτικοῦ Φαφῶ, θὰ ἔθετεν ἴσως κάλλιον τὰς ἐπιγραφὰς τῶν ἐπιστολῶν του, καὶ δὲν θ' ἀπεστερεῖτο οὕτως τοῦ μὴ νομίμου ἐκ τῶν ἐρώτων του. Εἶνε τῷ ὄντι ὥραϊον νὰ προσκολλᾷται κανεὶς εἰς τὴν σύζυγόν του καὶ νὰ τὴν λατρεύῃ, ἀλλ' ἐπίσης ταπεινωτικὸν διὰ τὴν φιλαυτίαν του, νὰ χάνῃ ἐρωμένην ἥτις τὸν καθίστα εὐτυχῇ. Προπάντων ὅταν ᾔνη κανεὶς βουλευτής· εἶνε τόσῳ ἐκτεθειμένη εἰς τὸ σκῶμμα καὶ ἔχει τόσῃ ἀνάγκην γοήτρου ἢ θέσις του!

Γ. Δ. Ε.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤ ΔΟΥΒΡΕΥΙΛ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΚΕ'

ΝΥΞ ἐν τῷ δάσει.

Ἡ εὐτολμος νέα, συμμορφωθείσα πρὸς τὰς ὁδηγίας τοῦ Γουλιέλμου, προὐχώρησε

μετὰ προφυλάξεως, ἀποφεύγουσα τοὺς ξηρούς κλάδους, οἵτινες ἐδύναντο νὰ προδῶσιν αὐτήν.

Ὅτε δὲ εἰςῆλθεν εἰς τὴν ὁδόν, τὴν ὁποίαν ὑπέδειξεν εἰς αὐτὴν ὁ στρατιώτης, τότε ἐτάχυνεν ἀφόβως τὸ βῆμα.

Ἡ καρδίκα της ἐπαλλε βιαίως, τὸ δὲ πνεῦμά της ἦτο εἰς ἄκρον τεταραγμένον.

Ἦσθάνετο ὅτι ἐβαδίζε πρὸς τὴν ζωὴν καὶ ὅτι μυστηριώδης τις φωνὴ τῇ ἔλεγεν ὅτι, φεύγουσα τοὺς τόπους ἐκείνους, ἔφευγε κίνδυνον φοβερόν.

Ἦδη δὲν ἐφοβεῖτο πλέον μὴ ἐπανεύρωσι τὰ ἴχνη της.

Δὲν ἤκούετο οὐδ' ὁ ἐλάχιστος θόρυβος ἐκ τοῦ μέρους, ἐνθα ἦτο κατεσκευασμένη ἡ συνοδία τοῦ Ζιάκ. Οὐχ ἦττον εἰ καὶ ἡσθάνετο ἐαυτὴν καταβεβλημένην ὡς ἐκ τοῦ κόπου τῆς ὁδοπορίας καὶ τῶν συγκινήσεων, ἡ Ζολάνδη ἐσκέφθη ὅτι δὲν ἔπρεπεν εἰσεῖτι ν' ἀνακαυθῇ πρὶν ἢ εἰ μᾶλλον ἀπομακρυνθῇ ἐκ τοῦ μέρους, ὅπου ἴσταντο οἱ ἀπαγωγεῖς της. Ὅθεν ἐπανελάβε τὸν δρόμον της.

Ἀλλὰ πᾶρχυτα ἡσθάνθη ἐαυτὴν ἐξησθηνμένην· τὰ ὧτά της ἐβόμβουν ἀπᾶστως καὶ αἱ κνήμαί της ἐκλονίζοντο ἐκ τῆς ἀδυναμίας. Ἡ δυστυχὴς νέα ἐνόμισεν ὅτι ἔφθασεν ἡ ὑστῆτη στιγμή της καὶ ἔπρεπε σχεδὸν λιπόθυμος εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ.

Ἀλλὰ μόλις ἤγγισε τὴν ὁδόν καὶ ἐνόμισεν ὅτι περιεκυκλώθη ἀμέσως ὑπὸ τῶν ἀπαισιῶν ἐκείνων σκιῶν καὶ φοβερῶν φαντασμάτων τῆς νυκτός, ἅτινα πλάττει ἡ φαντασία.

Οὐδεὶς βεβίως, ὅσῳ γενναῖος καὶ ἂν ᾔη, δὲν δύναται νὰ μὴν αἰσθανθῇ φρίκην, ἀκούων, ἐν ὥρᾳ νυκτός, τοὺς ἀπαισίους ἐκείνους καὶ θλιβεροὺς ἤχους τῶν δασῶν, οἵτινες, ἐν μέσῃ ἡμέρᾳ, ὑπὸ τὰς λαμπηράς τοῦ ἡλίου ἀκτίνας, καθιδύνουσι τὰ ὧτα αὐτοῦ! Ἀκούει τὸν ἄνεμον πνέοντα ἀναμέσον τῶν δένδρων καὶ νομίζει ὅτι εἶνε στεναγμοὶ ψυχῆς πεπονημένης καὶ θρηνηούσης, τὸν δὲ φλοῖσθον τοῦ ρύακος ἐκλαμβάνει ὡς ἀνθρωπίνους οἰμωγὰς. Τὰ εὐτυχῇ καὶ ἀθῶα ἐκείνα ὄντα, ἅτινα, ἐν πλήρει ἡμέρᾳ, διαγελῶντα, πετῶσιν ἀπὸ ἄνθους εἰς ἄνθος, κρύπτονται κατὰ τὴν ὥραν ταύτην, ἀντικαθιστάμενα ὑπὸ τῶν βομβούντων ἐκείνων ἐντόμων, ἀφγῶν, ἄγνῳστων, ἀοράτων. Ἡ φύσις σύμπασα πληροῦται ὑπὸ τῶν θλιβερῶν κραυγῶν τοῦ φρύου καὶ τῶν ἀπαισιῶν κριγμῶν τοῦ νυκτοκόρακος.

Ἡ Ζολάνδη, καταβεβλημένη ὑπὸ τοῦ πόνου καὶ τοῦ κόπου, παρέβλεπε τὸν ἥρεμον καὶ γλυκὺν βίον, ὃν δι᾿ ἤγεν ἐν τῇ κρύπτῃ της, μετὰ τῆς οἰκτρᾶς ἡδὴ θέσεώς της, καὶ ἐφρικίασεν. Ἡ καταιγίς, ἡ ἐν τῇ ἀθῶα καρδίᾳ της ἐκραγεῖσα, τοσοῦτον εἶχε καταβάλλει αὐτήν, ὥστε ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

Καὶ ἡ δυστυχὴς νέα κατηρᾶτο τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἐγεννήθη, καὶ ἡρώτα ἐαυτὴν στενάζουσα ἂν θὰ ἐπανάιδη ἐν τῷ μυροβόλῳ δωματίῳ της τὸν προσφιλεῖ πατέρα της καὶ ἂν θ' ἀκούσῃ καὶ πάλιν τὴν γλυκεῖαν τοῦ Ὀλιβιέρου φωνήν.

Τοῦ Ὀλιβιέρου!

Φεῦ! ἡ σκέψις αὕτη κατεσπάρασσε τὴν καρδίαν της!

Νὰ νομίσῃ αὐτὸν μὲ τὸ ἀπαστράπτον βλέμμα του, μὲ τὸ οὐράνιον μειδιάματά του, ὡς ἄγγελον, κατελθόντα ἐξ οὐρανοῦ δι' αὐτὴν καὶ μόνην, καὶ νὰ μὴ ᾔνη εἰ μὴ εἰς ἀπατεῶν, εἰς προδότης, ὁ ἀθλιέστερος τῶν ἀνθρώπων!...

Ὡ! Θεέ! ἦτο ἀδύνατον...

Καὶ πῶς! ὅτε λοιπὸν ἐκάλυπτεν αὐτὴν διὰ τῶν θωπειῶν τοῦ καὶ τῶν φιλημάτων του, ὅτε ὠρκίζετο αὐτῇ αἰώνιαν ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν, ἐψεύδετο!

Εἰςῆλθε λοιπὸν παρ' αὐτῇ οὐχὶ ὡς ἐραστῆς, ἀλλ' ὡς θῆλιος κατὰσκοπος, ἐξαγοράσας τὸν ἔρωτά της διὰ τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἀτιμίας!...

Ὅχι!...

Καὶ ὅμως!... ἴσως εἶχε δίκαιον ὁ ἄρχων Δὲ Ζιάκ.

Τίτι τρόπος ἐδυνήθη ν' ἀνακαλύψῃ αὐτὴν ἡ βασιλίσσα;

Πῶς ἄλλως ἢ διὰ τῆς προδοσίας;

Εἰς τὴν ἰδέαν ταύτην ὁ νοῦς της ἐσκοτιζέτο καὶ ἡ καρδίκα της κατεσπάρασσετο ἀνιλεῶς.

Ἦτο ἄρα γε ἀληθές;... ἢ ὄχι;

Σκληρὰ ἀμφιβολία! σκληροτέρα ἔτι καὶ αὐτῆς τῆς ἀληθείας!

Καὶ εἰς τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ Ὀλιβιέρους ἦτο πράγματι ἔνοχος, ἥς-ῶα τότε ἐαυτὴν κατὰ τί ἄρα γε τῷ ἔπταισεν· ἢ μᾶλλον, ὅποιον ἔγκλημα διέπραξε, τὸ ὅποιον δὲν ἐγνώριζεν αὐτὴ, τὸ ἀθῶον πλᾶσμα, ὅπως ὁ Θεὸς τιμωρήσῃ αὐτὴν τοσοῦτον σκληρῶς καὶ ἀναξίως;

Καὶ ὁ πατήρ της;... αὐτός, ὁ τόσῳ ἀγαθός, τοῦ ὁποίου τὸ ἄγριον καὶ τραχὺ βλέμμα, ὅσάκις τὴν ἐβλεπεν, ἐπληροῦτο ἀγάπης καὶ τρυφερότητος, τί θὰ ἐγένετο, εὐρίσκων, κατὰ τὴν ἐπάνοδόν του, τὴν οὐκίαν ἔρημον; Καὶ ἡ Μερίεμ, ἡ δυστυχὴς τροφὸς της, ἥτις τὴν ἀνέθρεψε καὶ ἥτις πολλάκις διὰ τοῦ νεύματος τῇ ὁμολόγησεν ὅτι θ' ἀπέθνησκεν ἂν ἀπεχωρίζετο αὐτῆς... τί θὰ ἐγένετο καὶ αὕτη;

Φεῦ! αἱ σκέψεις αὗται κατεβασάνιζον τὸ πνεῦμά της.

Καὶ πάντα ταῦτα ὑπέφερον ἐξ αἰτίας ἐκείνου, εἰς τὸν ὅποιον εἶχε δώσει ὁλόκληρον τὴν καρδίαν της ἄνευ φόβου, ἄνευ τύψεως συνειδότος, διότι τὸν ἐνόμιζεν εἰλικρινῇ!...

Χεῖμαρρος δακρύων κατέκλυσε τοὺς ὀφθαλμοὺς της. Πάραυτα δὲ ἡσθάνθη τὴν καρδίαν της ἀνακουφισθεῖσαν καί, γονυπετήσασα, ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἀπέτεινεν εἰς τὸν Ὑψιστον προσευχήν, τὴν ὁποίαν ἄγγελοι, οὐρανόθεν καταβάντες, ἔφερον εἰς τοὺς πόδας Αὐτοῦ.

Μετὰ δὲ τοῦτο, ἡ Ζολάνδη ἀνέλαβε τὰς δυνάμεις της.

Καὶ τότε ἠνόνησε ποῦ εὐρίσκετο καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ μεταβῇ τὸ ταχύτερον εἰς τὸ χωρίον ἐκεῖνο, περὶ τοῦ ὁποίου ἀνέφερον εἰς αὐτὴν ὁ Γουλιέλμος. Ἐκεῖ δέ, χάρις εἰς ὀλίγα χρήματα, ἅτινα εὐτυχῶς εἶχεν ἐν τῷ θυλακίῳ της, θὰ εὐρίσκε χωρὶκόν

τινα, ὅπως ὁδηγήσῃ αὐτὴν εἰς Παρισίους.
Καί, διὰ βήματος εὐσταθοῦς, ἐπανάλαβε τὸν δρόμον της.

Μετὰ ἑνὸς τετάρτου ὁδοιπορίαν ἐσταμάτησε φρικῶσα.

Ἐνόμισεν ὅτι δὲν ἠκολούθησε καλῶς τὰς ὁδηγίας τοῦ στρατιώτου.

— "ὦ! ἀνέκραξεν ἀπορούσα καὶ φέρουσα μετὰ τρόμου τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον, δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον!... Θεέ μου, εὐσπλαγχίσου με!... δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον!...

Ἡ δυστυχὴς νέα προσεπάθησε τότε νὰ συγκεντρώσῃ τὰς ἀναμνήσεις της.

— "Ἄς ἴδωμεν! εἶπεν, μοὶ ὠμίλησε περὶ ἑνὸς δρόμου... δεξιὰ... Ὁ δρόμος οὗτος εἶνε βεβαίως αὐτός, εἰς τὸν ὁποῖον εὐρίσκομαι τώρα... Ἄλλ' ἔπειτα;... ἔπειτα; Μοὶ εἶπε, νομίζω, περὶ ἑνὸς σταυροδρομίου... ναί... ἐνθυμοῦμαι καλῶς... περὶ ἑνὸς σταυροδρομίου... Ἄλλὰ νομίζω ὅτι τὸ διήλθον... καὶ ἔπειτα, εἰς αὐτὸ τὸ σταυροδρόμιον ἔν σημείον θά μοι ἐδείκνυε τὸν δρόμον... Ἄλλὰ τὸ σημείον αὐτό... αὐτὸ τὸ σημείον... ποῖον εἶνε; Ἀχ! Θεέ μου! Θεέ μου!... δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον, δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον!... Ἐσιώπησε καὶ μετὰ τινα στιγμήν, ἡ δυστυχὴς νέα, ὡσεὶ ἀπολέσασα τὸ λογικόν, ἔβαλε γέλωτα φοβερόν, ὅμοιον πρὸς βρυχηθμόν τίγρεως.

— "Ἀχ! τὴν φορὰν ταύτην καὶ ὁ Θεὸς μ' ἐγκαταλείπει!... ἀνέκραξε στενάζασα βαθέως.

Καί, ἀγνοοῦσα ποῦ διευθύνεται, ὤρμησεν ἐντὸς τοῦ κατηραμένου δάσους καὶ ἔτρεχεν, ἔτρεχεν ἀπελπισ ἐν τῷ μέσῳ ἀπείρων κλάδων καὶ ἀναριθμητῶν ἀκανθῶν, αἵτινες μετέβαλον εἰς ῥάκη τὴν ἐσθῆτά της.

Ἐνόμιζεν ὅτι κατεδιώκετο ὑπὸ ἀγρίων θηρίων καὶ ὅτι ἠσθάνετο ὀπισθέν της τὴν φοβεράν πνοήν των. Καὶ ἔτρεχεν, ἔτρεχε πάντοτε.

Ἄλλ' αἰφνης, στρέψασα τὸ βλέμμα ὀπισθέν της, ἐνόμισεν ὅτι εἶδεν σκιὰς ἀλλοκότους, ἀκολουθοῦσας αὐτὴν καὶ ἱσταμένας, ὁσάκις αὕτη ἴστατο.

Τὰ ὡτά της ἐδόμβουν ἐκ τῶν ἀγρίων γελῶτων τῶν φαντασμάτων.

Καὶ ἔτρεχεν, ἔτρεχε πάντοτε.

Καὶ τὰ φάσματα ἠκολούθουν αὐτὴν κατὰ βῆμα.

Ἄλλὰ μέγας τις κλάδος δένδρου ἤρπασε τὴν ἐσθῆτά της καὶ ἀνεχαίτισε τὴν πορείαν της.

— Σ' ἐπιάσαμεν ἐπὶ τέλους, Ζολάνδη!... ἐφώνησαν τὰ φάσματα.

— Τώρα! τώρα! θὰ ἰδῆτε... εἶπεν ἡ Ζολάνδη γελῶσα.

Καί, δι' ἑνὸς τεραστίου ἁλματος, ἀπεσπάσθη τοῦ κλάδου καὶ ἐπήδησε χάνδακά τινα, ἐνώπιον αὐτῆς εὐρεθέντα.

Αἰφνης, μεταξὺ τοῦ πυκνοῦ ἐκείνου σκότους, εἶδε μεμαχρυσμένον τι καὶ ὑποτρέμον φῶς.

Τὸ ἐνστικτὸν ἐκεῖνο, ὅπερ οὐδέποτε ἐγκαταλείπει τὸν ἄνθρωπον, ἐπανήγαγεν αὐτὴν εἰς τὸ λογικόν της καὶ πάραυτα ἡν-

νόησεν ὅτι τὸ ὑποτρέμον ἐκεῖνο φῶς ἦτο ἡ θεία Πρόνοια, ἥτις ἐπεφάνετο, ἀποδιώκουσα σκιὰς καὶ φαντάσματα.

— Περίμενέ με... περίμενέ με, ἐπιθύρυσεν ἡ δυστυχὴς νέα διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς καὶ κλαυθμηρᾶς.

Καί, καταβαλοῦσα πᾶσαν προσπάθειαν, διευθύνθη πρὸς τὸν εὐέλπιδα ἐκεῖνον φάρον.

Ἄλλὰ καθ' ἣν στιγμήν ἐπλησίαζε πρὸς αὐτόν, ἐνόμισεν ὅτι ἡ κεφαλὴ της διερρήγνυτο.

Ἐρρηξε κραυγὴν γοερὰν καὶ ἔπεσε λιπόθυμος κατὰ γῆς.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐπεφάνη ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος ἡ σελήνη, τὴν ὁποίαν μέχρι τοῦδε ἐκάλυπτον νέφη πυκνά, καὶ ἐφώτισε νέον τινὰ, φέροντα ἀλλοκότον ἔνδυμα καὶ συλλέγοντα, εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων ἀπὸ τῆς Ζολάνδης, διάφορα φυτὰ, ἐφ' ὅσον τῷ ἐπέτρπε τοῦτο τὸ ὥχρον φῶς τοῦ μεγαλοπρεποῦς τῆς νυκτὸς ἀστέρος· εἶτα, ἀφοῦ ἀπέκοπτεν αὐτὰ καὶ ἐπρόφερεν ἀσυναρτήτους τινὰς καὶ ἀκατανοήτους λέξεις, ἔθετεν αὐτὰ ἐντὸς σάκκου τινός, ἀνηρητημένου ἐπὶ τῆς ζώνης του.

Εἰς τὰς κραυγὰς τῆς νέας, ὁ ἀγνώστος ὤρμησε πρὸς αὐτήν.

— Σώσατέ με!... σώσατέ με! ἐπιθύρυσεν ἡ Ζολάνδη διὰ φωνῆς ἐσθεσμένης.

— Μὴ φοβεῖσαι καθόλου, νέα μου, ἀπήντησεν ὁ ἀγνώστος γαλλιστί, ἀλλ' εἰς προφορὰν λαρυγγώδη, στηριζοῦς εἰς ἐμέ. Ὁ Νασίμ θὰ σε προστατεύσῃ, ὁ Νασίμ εἶναι πανίσχυρος. Ἐρχου!...

Καὶ ἔσυρε τὴν νέαν, σχεδὸν ἡμιθανῆ, ἀναμέσον τῶν θάμνων.

ΚΣ'

Ὁ Νασίμ.

Ὁ νέος, τὸν ὁποῖον ἡ θεία Πρόνοια ἀπέστειλε πρὸς σωτηρίαν τῆς Ζολάνδης, ἦτο ἀρχηγὸς πλανωμένης τινὸς ἐταιρίας, ἀποτελουμένης ἐκ Βοεμῶν, καλουμένων οὕτω, διότι οἱ πρῶτοι τῆς φυλῆς ταύτης, οἵτινες μετηνάστευσαν εἰς Γαλλίαν, ἦλθον ἐκ τῆς Βοεμίας.

Οὐδεμίᾳ φυλῇ, ὅσον αὕτη, δὲν ἀπησχόλησε τοσοῦτον τοὺς σοφοὺς τῆς γῆς.

Ἄλλοι μὲν ἰσχυρίσθησαν ὅτι κατάγονται ἐξ Αἰγύπτου· ἄλλοι δὲ ἐκ τῆς πόλεως Θιγγάρας, ἐν Μεσοποταμίᾳ, ἐξ ἧς οἱ νεώτεροι ἐπωνόμασαν αὐτοὺς Ἀθιγγάνους. Πλεῖστοι δὲ ὑπέθεσαν αὐτοὺς Ταρτάρους, διωχθέντας ἐκ τῆς Ἀσίας ὑπὸ τοῦ Ταμερλάνου.

Σήμερον τὸ ζήτημα τοῦτο εἶνε λελυμένον.

Οἱ βοεμοὶ οὗτοί εἰσιν ἀπόγονοι τῶν παριῶν τοῦ Ἰνδοσταν. Τὴν δὲ γνώμην ταύτην ἀπαντες ἤδη παρεδέχθησαν, διότι πραγματικῶς ἡ ὀρειχάλκινος ὄψις των, ἡ μέλαινα κόμη των, τὸ βαθὺ καὶ μυστηριώδες βλέμμα των προδίδουσιν ἀπαράλλακτον τὸν Ἰνδικὸν τύπον.

Καὶ αὕτη ἐστὶ ἡ γλῶσσά των εἶνε ἀναγλωττός, ὡς βεβαίως τοῦτο ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἐβέρ, ὅστις συνήντησεν, εἰς τὰς ὁχθὰς τοῦ Γάγγου, φυλὴν τινα πε-

ριπλανωμένων καὶ ὁμιλούντων γλῶσσαν, ὁμοίαν σχεδὸν ἐκείνῃ, ἣν ὁμιλοῦσι καὶ οἱ βοεμοὶ τῆς Εὐρώπης.

Ἡ ἱστορικὴ αὕτη παρέκδοσις δὲν πιστεύομεν νὰ ἐξερεθίσῃ τοὺς σοφοὺς ἐθνολόγους καὶ ἱστοριογράφους.

Προσθέτομεν δ' ἐνταῦθα ὅτι ἡ φυλὴ αὕτη ἐγίνωσκε τὴν τέχνην τοῦ ἀναγινώσκειν ἐν ταῖς χερσὶ τὸ μέλλον καὶ τοῦ παρασκευάζειν ποτὰ τινα τοῦ ἔρωτος.

Ἡ ἐταιρία τοῦ Νασίμ εἶχεν ἐγκατασταθῇ ἀπὸ τινος χρόνου ἐν Γαλλίᾳ.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν διέμενον ἐν Παρισίοις· ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ Παρισινοὶ ὀλίγον φροντίζουσι περὶ τῆς βοτανικῆς καὶ τῆς ἀστρολογίας, οἱ ἀρχηγοὶ αὐτῆς, ὁ Νασίμ καὶ ἡ Μίρσκα, ἡ μήτηρ του, ἠννόησαν πάραυτα ὅτι ἡ ἐν Παρισίοις διαμονὴ των ἦτο κινδυνώδης καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν πρωτεύουσάν καὶ νὰ μεταβῶσιν εἰς τὰς ἐπαρχίας, ἐνθα ἐδύναντο ν' ἀπολαμβάνωσι πλεονέκτημα.

Ὅθεν, μετοικήσαντες ἀμέσως, κατεσκήνωσαν ἐν πρώτοις εἰς τὸ δάσος Λινά, πλησίον τῆς Τουραίνης.

Οἱ ὑπήκοοι τοῦ Νασίμ, ἐξακολουθῶντες ἐπ' αὐτῶν κυριαρχικῇ, οὕτως εἶπεῖν ἐξουσίαν, ἦσαν ἐν ὅλῳ τεσσαράκοντα, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες.

Προεῖτε δὲ εἶχον καὶ δέκα πέντε ἐν ὅλῳ τέκνα, ἅτινα καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν περιεφέροντο τὰς σκηνάς, ῥακένδυτα καὶ κλαυθμηρίζοντα.

Πάντες οὗτοι ἔζων δι' ἀλλοκότων καὶ βρωμερῶν τροφῶν· ἀλώπηκες, ἀκανθόχοιροι, σκίουροι καὶ γαλαῖ ἦσαν τὰ κυριώτερα αὐτῶν φαγητά.

Ἐπινον δὲ ὕδωρ, ὁσάκις εὕρισκον, γάλα, ὁσάκις εἶχον, καὶ οἶνον, ὁσάκις ἐκλεπτον.

Πάντες δ' οὗτοι ἐθεώρουν ἐαυτοὺς εὐτυχεῖς.

Εἶχον δίκαιον ἢ ἀδικον;

Ἀγνοῶ.

Τὸ φῶς, ὅπερ ἡ Ζολάνδη παρετήρησεν, ἦτο μικρὰς τινος λαμπάδος, καιομένης καθ' ἐκάστην νύκτα ἐνώπιον τῆς σκηνῆς τοῦ ἀρχηγοῦ.

Τὸ φῶς τοῦτο, ὅπερ ἐσθύνετο μόνον τὴν πρωΐαν, ἦτο ἀπόδειξις ὅτι ὁ ἀρχηγὸς ἐπηγρύπνει πάντοτε περὶ τῆς ἡσυχίας τῶν ὑπηκόων του.

Δυστυχῶς ὅμως, ὅπως καὶ ἄλλα ἐπὶ τοῦ κόσμου πράγματα, ὁ ἀρχικὸς σκοπὸς τοῦ φωτὸς ἐκεῖνου ὀλίγον κατ' ὀλίγον μετεβλήθη οὕτως, ὥστε ἐξηκολούθουν μὲν, κατ' ἔθος, ν' ἀνάπτωσιν αὐτὸ ἀπέναντι τῆς βασιλικῆς σκηνῆς, ἀλλ' ὁ βασιλεὺς ἀφινε τὴν λαμπάδα καιομένην καὶ ἐκοιμάτο ἡσύχως, ἐκτὸς ἐν ἧτ' ἠναγκασμένος, ὅπως πρὸ ὀλίγου εἶδομεν αὐτόν, νὰ μεταβῇ νύκτωρ εἰς τὰ δάση πρὸς συλλογὴν διαφόρων χόρτων καὶ φυτῶν, ἀναγκαίων διὰ τὴν παρασκευὴν τῶν ἐρωτικῶν ποτῶν.

Ὁ κλάδος οὗτος τῆς βοεμικῆς ἐπιστήμης ἦτο πραγματικῶς ἐιδικός.

Πεπρωκισμένος διὰ καλλονῆς ἀνδρικῆς καὶ διὰ πνεύματος λεπτοῦ καὶ ὀξυτάτου, ὁ Νασίμ, πεπειθὼς εἰς τὸν ἄκρον σεβασμόν, τὸν ὁποῖον ἐδείκνυον εἰς αὐτόν οἱ γέ-

ροντες, εἰς τὸν φόβον, ὃν ἐνεποίει ἡ παρυσία τοῦ εἰς τοὺς ἄνδρας καὶ εἰς τὸν περιπαθῆ θαυμασμόν, τὸν ὅποιον ἐνέπνεεν εἰς τὰς γυναῖκας, ἐδύνατο νὰ θεωρῇ τὴν θέσιν του, ὡς ἀρχηγού, στηριζομένην ἐπὶ βάσεων ἀδικερήτων.

Καὶ ὧτως.

Ἐνεκα δὲ τούτου, ὁ νέος βοεμὸς ἐκुरιεύετο, εἴπερ τις ἄλλος, ὑπὸ τῶν ὁρμητικῶν παθῶν τῆς φυλῆς του, οὐδ' ἐπ' ἐλαχιστον ἀναβέβηκε τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἐπιθυμιῶν του.

Τὸ κύριον αὐτοῦ πάθος ἦτο ὁ ἔρω.

Οὐχὶ ὁ ἔρω ἐκεῖνος, ὁ ἀγνὸς καὶ εὐγενής, ἀλλ' ὁ χαμερπὴς καὶ κτηνώδης ἔρω.

Ὁ ἄγχιος οὗτος νέος, ὁσάκις ἤθελε, καθίστατο τὸ βλέμμα του τοσοῦτον τρυφερόν, ὥστε ἐδύνατο νὰ καταπλήξῃ καὶ αὐτὸν τὸν ἀρχοντα Ζιάκ, καὶ αὐτὴν τὴν βασίλισσαν Ἰσαβέλλαν.

Ἐπὶ πλέον δὲ ἦτο ἀπόγονος ἐπισήμου οἰκογενείας ὁ πατήρ του εἶχεν ἀπαγγυνοσθῇ ἐνδόξως, ὡς ἔλεγεν.

Ἐνδοξος τῷ ὄντι καταγωγῇ.

Ἄν δὲ παρετῇ τις τὴν μητέρα του, τὴν Μίρσκα, γραίαν κακώτροπον καὶ δύσμορρον, ἐλθαμβος θὰ ἦρώτα ἐαυτὸν πῶς ἐκ τοιούτου ἀθλίου στελέχους ἀνεβλάστησε τοιαύτη ὠραία παραφύς.

Τοιοῦτος ἐν συντόμῳ ἦτο ὁ νέος, εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ὁποίου περιέπεσαν ἡ Ζολάνδη.

Ἐντὸς δώδεκα ἐν ὄλῳ σκηνῶν, ἐστημένων κυκλοειδῶς, κατῴκουν οἱ περιπλανώμενοι οὗτοι βοεμοί· ἀκριβῶς δ' ἐν τῷ μέσῳ τῶν σκηνῶν ὑπῆρχε περιβολὸς τις ξύλινος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐνηυλίζοντο ὄρνιθες τινες, εἰκοσι πρόβατα, δύο ἵπποι, αἰγές τινες καὶ μία ἀγελάς.

Αἱ σκηναὶ τοῦ Νασίμ καὶ τῆς Μίρσκα ἐξήρχοντο τῆς διαμέτρου τοῦ κύκλου.

Ἡ ἡὼς εἶχεν ἤδη ἀρχίσαι νὰ ὑποφώσῃ. Φθιάσας πλησίον τῆς σκηνῆς τῆς μητρός του, ὁ Νασίμ ἔστη.

— Μητέρα, κοιμᾶσαι; ἠρώτησε βοεμιστί.

Βραγχνώδης τις φωνὴ ἠκούσθη ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς σκηνῆς.

— Εἶσαι σύ, Νασίμ;

— Ναί, μητέρα.

— Τί με θέλεις; μήπως ἐβγήκεν ὁ ἥλιος ἀκόμη; ἢ μήπως εἰμεθα γιὰ ταξεῖδι;

— Ὅχι, μητέρα... Σοὺ φέρνω ἓνα πτωχὸ κορίτσι ἀπ' αὐτὰ τὰ μέρη, ὅπου ἡῦρα εἰς τὸ δάσος πεθαμμένον σχεδὸν ἀπὸ τὴν πεῖναν καὶ ἀπὸ τὴν δίψαν. Ἐ! θέλεις νὰ τὴν φιλοξενήσωμεν;

— Τί μ' ἐρωτᾷς; δὲν εἶσαι σύ ἀρχηγός; ἀπήντησε τραχέως ἡ γραίᾳ βοεμή.

— Ὅ,τι εἶσαι σύ, δὲν εἰμαι ἐγώ, μητέρα, τὸ ἡξεύρεις, ἀπήντησεν ὁ νέος.

— Καλὰ, ἔστω... εἶπεν ἡ Μίρσκα, κολακευθεῖσα εἰς τοὺς λόγους τούτους τοῦ υἱοῦ της. Ἀς ἔμβῃ εἰς τὴν σκηνὴν τῆς Μίρσκα αὐτὸ τὸ κορίτσι. Ἡ Μίρσκα δὲν ἀρνῆθηκε ποτέ της οὔτε ψωμί εἰς τὸν πεινασμένον, οὔτε νερὸν εἰς τὸν διψασμένον.

Καί, ταῦτα εἰπούσα, ἐξῆλθε τῆς σκηνῆς της καὶ παρετῆρσε περιέργως τὴν Ζολάνδην, τρέμουσαν ἐκ τοῦ πυρετοῦ, ὅστις εἶχε καταλάβει αὐτήν.

— Κυρία... ἔλεος!... εἶπε διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς ἡ δυστυχὴς νέχ.

Ἡ Μίρσκα ἐξεπλάγη, ἰδούσα τοιαύτην καλλονήν.

— Εἶνε ὠραία!... πολὺ ὠραία!... ἐψιθύρισε μετὰ παραδόξου μειδιάματος.

Καί, στραφεῖσα πρὸς τὸν Νασίμ, ἔρριψεν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα πλήρες ἐπιδοκιμασίας.

Εἶτα δέ, ἀποταθεῖσα πρὸς τὴν Ζολάνδην.

— Ἐλα, κόρη μου, εἶπεν αὐτῇ, διὰ διεφθαρμένης γαλλικῆς γλώσσης, εἰς ἣν ἀνεμίγνυε καὶ λέξεις βοεμικὰς, ἔλα ν' ἀναπαυθῇς εἰς τὸ πτωχὸν ἀσυλὸν τῆς γραίᾳς Μίρσκα· μοιλονότι σεῖς μὰς ἐχθρεύεσθε δυνατὰ, μὰς κτυπᾶτε σὰν τὰ σκυλιὰ καὶ μὰς κρεματε εἰς τὰ δένδρα σὰν τοὺς κλέπτας, ἐμεῖς ὅμως ὅλα τὰ λησμονοῦμε καὶ σὲς φιλοξενοῦμε εἰς τὴν ἀνάγκη σου. Ἐμὲ λοιπὸν μέτα καὶ καλῶς ἡλθε, κόρη μου.

Καί, λαβούσα τὴν Ζολάνδην ἐκ τῆς χειρὸς, εἰσῆγαγεν αὐτὴν ἐντὸς τῆς σκηνῆς της καὶ ἔδειξεν αὐτῇ διὰ τῆς χειρὸς τὴν κλίνην της, ἢ μάλλον εἰπεῖν μέγαν τινα σάκκον πλήρη ἀχύρων, ὅστις ἐχρησίμευεν αὐτῇ ὡς κλίνη.

— Ἰδοὺ τὸ κρεβάτι μου... σοὺ τὸ δίνω.

— Ἀχ! κυρία... ἐψιθύρισεν ἡ Ζολάνδη.

— Δὲν εἶνε καλόν, ἐπανέλαθεν ἡ Μίρσκα, καί, ἂν κρίνῃ κἀνεὶς ἀπὸ τὴν ἀσπράδα τῶν χειρῶν σου, θὰ εἶχες καλλίτερον εἰς τὸ σπῆτι τοῦ πατέρα σου... Ἀλλὰ τί νὰ σοὺ κάμω;... εἰμεθα πολὺ πτωχοί!... Νά! ὁ ἥλιος κεντροῖνε ὀλονένα... καὶ θὰ πάω νὰ βοσκῶ τὰ γίδια μου... Κοιμήσου χωρὶς κἀνένα φόβον, κορίτσι μου, δὲν θὰ σου ταραξῇ κἀνεὶς τὸν ὕπνον σου. Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγαις ὥραις, θὰ γυρίσω μετὰ κορίτσια τῆς συντροφίᾳς μας γιὰ νὰ ἰδῶ τί κἀνεὶς καὶ θὰ σοὺ φέρω ἓνα γιαντικὸ γιὰ νὰ ταπεινώσῃ τὴν θέρμην.

Ἡ Ζολάνδη ἐσιώπα δὲν ἐδύνατο ἐκ τῆς ἀδυναμίας οὐδὲ λέξιν ν' ἀρθρώσῃ.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

ΥΠΟ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΣΟΥΛΙΕ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Ναί, νά, ἐψιθύρισαν ἄπαντες.

— Ὁρκίσθητι, Φιαβίλα, εἶπεν ὁ Φαβιάνης μετ' ὑψηλοφροσύνης, ὁρκίσθητι ὅτι θὰ μὲ φονεύσῃς ἂν προδώσω τοὺς ὅρκους μου, διότι καὶ ἐγὼ θὰ ὁρκισθῶ ὅτι θὰ σὲ φονεύσω ἂν προδώσῃς τοὺς ἰδικούς σου.

— Σὺ δύνασαι, ἀνέκραξεν ἡ Φιαβίλα, καὶ θὰ ἤμην ἄξια, ἀλλὰ σέ..

— Φοβεῖσαι μὴ γείνω προδότης; ἀπεκρίθη πάραυτα ὁ Φαβιάνης. Ἰδέ, τοὺς κἀμεις ν' ἀμφιβάλλουν περὶ ἐμοῦ.

— Ἀ! ἂν τὸ πρᾶγμα ἔχει οὕτως, ἀπεκρίθη ἡ μαρκησία... τὸ ὀρκίζομαι!

Τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις προέφερε μετὰ παραδόξου τρόπου, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὸ συμπαθητικὸν βλέμμα τοῦ

Σπάφα, ἐν ᾧ ὑπερέβηκε μετὰ μεγίστου κόπου τὴν γυναικείαν ἀδυναμίαν της, ἵνα εἴπῃ τὸν τρομερὸν ἐκεῖνον λόγον.

Πάραυτα ὁ Σπάφας ἐξήγησε πρὸς τὸν Φαβιάνην τὸ ἀπόκρυφον τῆς διακλαδίσεως τοῦ καρβοναρισμοῦ, τοῦτέστι τὸν ὀργανισμόν τῶν συνωμοτῶν εἰς συνελύσεις ἐκ δέκα προτῶπων ἐκαστῆς ἀποτελουμένης, ὧν ἐκάστη εἶχε καὶ ἀντιπρόσωπον εἰς ἀνωτέραν συνέλευσιν, ἀποτελουμένην ἐκ δέκα κατωτέρων συνελύσεων ἢ ἀνωτέρα αὕτη συνέλευσις εἶχε καὶ αὕτη ἓνα ἀντιπρόσωπον εἰς συνέλευσιν ἀνωτέρου βαθμοῦ, ἀποτελουμένην ὁμοίως ἐκ δέκα ἀντιπροσώπων ἀνωτέρων συνελύσεων τοιουτοτρόπως δὲ ἀπὸ βαθμίδος εἰς βαθμίδα, κατέληγον ὅλοι εἰς τὴν ὑπερτάτην συνέλευσιν δέκα προσώπων, κρατούσαν εἰς χεῖράς της ἅπαντα τὰ νήματα τῆς ἐταιρείας, χωρὶς ποτε οὐδεὶς τῶν καρβονάρων νὰ δύναται νὰ γνωρίζῃ περισσοτέρους τῶν δέκα ὁκτώ ἐκ τῶν συνεταίρων τούτων, ἥτοι μόνον τὴν συνέλευσιν ἣς ἀπετέλει μέρος καὶ ἐκεῖνην πρὸς ἣν ἦτο ἀντιπρόσωπος. Μετὰ τὴν ἐξήγησιν ταύτην ὁ Σπάφας εἶπε πρὸς τὸν Φαβιάνην τὰς πόλεις, μετ' ὧν διετέλουν εἰς συνεννοήσεις καὶ τοὺς ἄνδρας ἐφ' ὧν ἐβασίζοντο, εἶτα δὲ τὰ συντάγματα ὅπου ὑπῆρχον ἐταῖροι ἀξιωματικοὶ ἢ στρατιῶται, τέλος δὲ τῷ ἐξεμυστηρεῦθαι τὸ ἀπόκρυφον τῆς σκευωρίας ἐκεῖνης, ἥτις περιελάμπτε τὴν Ἰταλίαν, δίκην δικτύου.

— Τώρα, εἶπεν ὁ Σπάφας, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἰσῆλθε εἰς τὸ κέντρον τῆς ἐταιρείας ταύτης ἥτις θὰ σώσῃ τὴν πατρίδα. Θὰ ἦσαι ὁ ἀντιπρόσωπός μας πρὸς τοὺς ἀδελφούς ἡμῶν τῆς Γαλλίας. Μὴ λησμόνει ὅτι εἰς μίαν εἰδοποίησίν σου, ἡ Ἰταλία θὰ ἐγερθῇ ὁλόκληρος. Προπαρασκεύασεν εἰς αὐτὴν στηρίγματα εἰς τὰ φίλα κράτη, ἡμεῖς δὲ θὰ κάμωμεν τὸ ὄνομά σου σημεῖον τῆς ἀναστάσεως τῆς ἐλευθερίας. Τώρα μένει νὰ μάθῃς μεταξὺ ὁποῖον εὐρίσκεσαι.

Τότε κατὰ πρώτην φοράν ὁ Φαβιάνης παρετῆρσε τοὺς περικυκλοῦντας αὐτὸν ἄνδρας. Ἄπαντες σχεδὸν ἔφερον ἐνδυμασίαν ἀλιέων καὶ ἐργατῶν, ὅτε ὅμως ὁ Σπάφας ἐπλησίασε τὸν Φαβιάνην πρὸς ἓνα ἕκαστον ἀλληλοδιαδόχως διὰ ν' ἀνταλλάξῃ οὗτος μετ' αὐτῶν τὰ σημεῖα τῆς ἀναγνωρίσεως τῶν καρβονάρων, ἀντὶ τραχέων καὶ τυλωδῶν χειρῶν, ἃς ἐκεῖνος ἐνόμιζεν ὅτι θὰ ἐγγίσῃ, ἀντὶ σκοτεινῶν ὀνομάτων ἃτινα ἐνόμιζε ν' ἀκούσῃ, συνήντησε χεῖρας μαρτυρούσας ἀργίαν καὶ ἤκουσεν ὀνόματα κατέχοντα τὴν προσοχὴν τῆς Ἰταλίας ἀπάσης, ἥτοι διασήμους δικηγόρους, ποιητάς, ζωγράφους, μουσικούς καὶ πρίγκηπας. Ὁ Φαβιάνης τότε μόνον ἐνόησε τὸ ἄπειρον τοῦ καθήκοντος αὐτοῦ καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης ἣν τῷ ἔδιδον, συνεκινήθη δὲ τοσοῦτον βαθέως ὥστε ἀνέκραξε.

— Μάλιστα, Κύριοι, νά, τὸ ὀρκίζομαι! θὰ ἀπελευθερώσωμεν τὴν πατρίδα, ἀπολεσθῆτω δὲ ὁ αἷμος ὅστις θὰ προδώσῃ τὸν ὅρκον, ὃν ὁρκίσθη μετὰ ὑμῶν!

Πάραυτα σχεδὸν ἠκούσθη παρὰ τοῦ σὶρ Ἐρρίκου ἐλαφρὸν σημεῖον, πρὸς ὃ ὁ Σπάφας ἀπήντησεν εὐθύς. Τοῦ πλοικαρίου πλη-